

I

MIJN EERSTE EN TOT NOG TOE ENIGE HUWELIJK EINDigde precies twee dagen voor Thanksgiving. Ik herinner me nog precies hoe het was. Ik lag op de grond van onze slaapkamer, half onder het bed, te zoeken naar een schoen. Mijn versleten lievelingsnachtpon zat opgestroopt tot onder mijn oksels. Op dat moment kwam mijn echtgenoot binnen in zijn grijze flanellen broek en blazer. Zoals altijd zag hij er onberispelijk uit. Ik hoorde hem iets onverstaanbaars mompelen terwijl ik niet alleen de bril terugvond die ik al twee jaar kwijt was, maar ook een lichtgevende plastic armband die ik nog niet eens had gemist, en een rode gymschoen die waarschijnlijk van mijn zoon Sam was geweest en nog stamde uit zijn peutertijd. Toen ik de schoen vond was hij zes. Lang leve de grote schoonmaak. Kennelijk was niemand uit de lange rij huishoudelijke hulpen die ik had gehad, ooit op het idee gekomen onder de bedden te kijken.

Toen ik weer te voorschijn kwam, zag ik Rogers blik en ik bracht snel mijn nachtpon in orde. Hij zag er pijnlijk formeel uit. Mijn haar stond nog recht overeind na mijn speurtocht onder het bed.

‘Wat zei je?’ vroeg ik met een glimlach, niet beseffend dat er een bosbes aan mijn hoektand zat gekleefd, af-

komstig van een vruchtentaartje dat ik een uur eerder had gegeten. Daar kwam ik pas een halfuur later achter, toen mijn neus rood was van het huilen en ik toevallig in de spiegel keek. Maar op dat moment lachte ik nog, onwetend van wat mij boven het hoofd hing. 'Ik vroeg je te gaan zitten,' zei hij, terwijl hij aandachtig mijn kleding, mijn kapsel en mijn glimlach opnam. Ik heb het altijd moeilijk gevonden een zinnig gesprek te voeren met een man die gekleed is om naar de beurs te gaan als ik zelf een van mijn geliefde nachtoppen aanheb. Mijn haar was schoon, maar ik had sinds de vorige avond geen tijd gehad het te kammen. Mijn nagels waren geknipt en eveneens schoon, maar nagellak gebruikte ik al niet meer sinds halverwege mijn studietijd. Ik vond dat ik er intelligenter uitzag zonder. Bovendien was het me te veel werk. Ik was tenslotte al getrouwd. Op dat moment verkeerde ik nog in de waan dat getrouwde vrouwen niet zo hun best hoeven doen. Dat was een lelijke vergissing, zoals ik enkele minuten later ontdekte.

We gingen tegenover elkaar zitten in de twee met satijn beklede stoeltjes aan ons voeteneind. Ik bedacht voor de zoveelste keer hoe stom het was dat ze daar stonden. Ze gaven me altijd het gevoel dat we erin moesten onderhandelen of we naar bed zouden gaan of niet. Maar Roger zei dat hij ze daar graag had staan – kennelijk deden ze hem denken aan zijn moeder. Ik had daar nooit iets achter gezocht, wat misschien ten dele het probleem was. Roger had het vaak over zijn moeder.

Hij zag eruit alsof hij me iets belangrijks te zeggen had. Ik deed zorgvuldig de knoopjes van mijn nachtop dicht en bedacht hoe vervelend het was dat ik mijn trui

en spijkerbroek nog niet aanhad. Dat waren de kleren waar ik meestal in rondliep. Een sexy uiterlijk had niet mijn eerste belangstelling. Waar ik me vooral mee bezighield, waren mijn kinderen en Roger. Sex was iets voor tussendoor. De laatste tijd kwam het er niet vaak meer van.

‘Hoe is het met je?’ vroeg hij. Ik grijnsde hem weer toe, een beetje zenuwachtig; het bosbesje grijnsde ongetwijfeld mee.

‘Hoe het met me is? Wel goed, geloof ik. Waarom? Hoe zie ik eruit?’ Ik dacht dat hij mij er misschien slecht vond uitzien, maar dat kwam, zo bleek, later pas.

Ik wachtte gespannen af tot hij me ging vertellen dat hij opslag had gekregen, zijn baan was kwijtgeraakt of met mij naar Europa wilde, zoals hij wel vaker deed als hij tijd overhad. Soms nam hij me bij wijze van verrassing mee op reis; meestal was dat zijn manier om mij te vertellen dat hij zijn baan was kwijtgeraakt. Maar hij had nu niet die schaapachtige blik in zijn ogen. Dit keer was het niet zijn baan of een vakantie, het was een ander soort verrassing.

Langzaam gleeed ik steeds verder onderuit in mijn stoel. Ik was vergeten hoe glad die dingen waren – in de regel zat ik er ook nooit in. Er zaten hier en daar slijtplekjes in het oude flanel van mijn pon – niet dat je er iets doorheen kon zien natuurlijk – en omdat ik het ’s nachts altijd koud heb, had ik er een rafelig T-shirt onder aangetrokken. In de dertien jaar dat we getrouwd waren, had deze ‘look’ het altijd goed gedaan. Dertien jaar gelukkig getrouwd, althans tot op dat moment. Terwijl ik zo naar hem zat te kijken, zag Roger er voor mij even vertrouwd uit als mijn oude nachtpon. Het was alsof ik al mijn leven lang met hem getrouwd was,

en dat was ook zo, en ik wist natuurlijk dat dat ook altijd zo zou blijven. Ik was met hem opgegroeid, kende hem al toen we allebei nog kinderen waren. Jarenlang was hij mijn beste vriend geweest, de enige op de hele wereld die ik volledig vertrouwde. Ik wist dat wat hij ook voor fouten mocht hebben, en dat waren er wel een paar, hij mij nooit pijn zou doen. Net als de meeste mannen was hij wel eens chagrijnig, en hij had moeite met het houden van een baan, maar hij had me nog nooit echt gekwetst en hij was nooit gemeen.

Roger had nooit een geweldige carrière gehad. Toen we pas getrouwd waren, had hij iets gedaan in het reclamewerk. Daarna had hij verschillende marketingbaantjes gehad en geïnvesteerd in een aantal weinig succesvolle ondernemingen. Maar ik had me er nooit echt druk om gemaakt. Het was een fijne vent en hij was goed voor mij. Ik vond het fijn om met hem getrouwd te zijn. En dankzij mijn grootvader, die voor zijn dood een fonds voor me had opgericht, hadden we altijd genoeg geld, niet alleen om rond te komen, maar zelfs om een heel comfortabel leven te leiden. Opa's geld voorzag ruim in mijn bestaan en in dat van Roger en de kinderen. Het stelde mij in staat begrip te tonen voor Rogers financiële miskleunen. Het viel niet te ontkennen, en dat deed ik dan ook al jaren niet meer, dat het Roger niet gegeven was langer dan een jaar of twee dezelfde baan te houden. Maar hij had andere dingen. Hij was geweldig met de kinderen, we keken graag naar dezelfde tv-programma's, we vonden het allebei leuk in de zomer naar de Cape te gaan, en we hadden een appartement in New York waar we allebei erg op gesteld waren. Hij liet mij iedere week een film uitkiezen waar we samen heen gingen, al was het nog zo'n sentimen-

teel verhaal, en hij had fantastische benen. Toen we in onze studententijd met elkaar naar bed gingen, vond ik dat Casanova bij hem in het niet viel. Aan hem verloor ik mijn maagdelijkheid. We hielden van dezelfde muziek, hij zong in mijn oor als we samen dansten. Hij was een geweldige danser, een goede vader en mijn beste vriend. En als hij vaak zijn baan kwijtraakte, wat dan nog? Dat probleem had opa voor mij opgelost. Het kwam nooit in mij op dat ik meer zou kunnen of moeten hebben dan ik had. Roger was genoeg voor mij.

‘Wat is er aan de hand?’ vroeg ik opgewekt, terwijl ik mijn blote benen over elkaar sloeg. Ik had in geen weken mijn benen geschoren, maar het was toch november, en ik wist dat het Roger niets kon schelen. Ik ging niet naar het strand, ik zat alleen maar met Roger te praten op die stomme, gladde satijnen stoeltjes aan de voet van ons bed, en wachtte af wat voor verrassing hij voor mij in petto had.

‘Er is iets wat ik je wil vertellen,’ zei hij. Hij keek me behoedzaam aan, alsof hij heimelijk wist dat ik verbonden was aan een of ander explosief en ieder moment in duizend stukjes uiteen kon spatten. Maar afgezien van de stoppels op mijn benen en de bosbes op mijn tanden was ik betrekkelijk onschadelijk, altijd al geweest ook. Ik heb een vrij gelijkmatig humeur, ik kan over het algemeen wel wat hebben en ik heb nooit hoge eisen aan hem gesteld. We konden beter met elkaar overweg dan veel van onze vrienden, althans dat dacht ik, en ik was daar dankbaar voor. Ik wist dat onze relatie een lang leven beschoren was en ik vond het vooruitzicht van vijftig jaar samen met Roger helemaal niet gek. Zeker niet voor hem. En voor mezelf eigenlijk ook niet.

‘Wat is er aan de hand?’ vroeg ik weer, liefdevol, terwijl ik me afvroeg of hij misschien toch ontslagen was. Als dat zo was, was het voor ons in ieder geval niets nieuws. We hadden dat wel vaker meegemaakt. De laatste tijd scheen hij er echter liever niet over te praten en ik had gemerkt dat hij het steeds korter op één plek uithield. De redenen liepen uiteen: zijn baas had de pik op hem, zijn talenten werden miskend of ‘hij was gewoon niet van plan dat geouwehoer op zijn werk nog langer te accepteren’. Ik had het vermoeden dat er weer zo’n ogenblik aankwam. Hij was de laatste zes maanden chagrijniger dan gewoonlijk. Hij vroeg zich regelmatig af waarom hij überhaupt nog moest werken en dacht erover met mij en de kinderen een jaar naar Europa te gaan, of een filmscenario of een boek te gaan schrijven. Hij had het nog niet eerder over iets dergelijks gehad. Ik vermoedde dat hij in een midlife-crisis zat en zijn saaie kantoorbaan wilde verruilen voor een carrière in de ‘kunst’. Als dat zo was, moest opa’s fonds ons ook hier doorheen slepen. Om hem niet in verlegenheid te brengen begon ik in ieder geval nooit over de vele mislukkingen en talloze baantjes die hij achter de rug had, noch over het feit dat mijn overleden grootvader ons gezin nu al jaren onderhield. Ik wilde voor hem de volmaakte vrouw zijn. En ook al was hij dan niet de waarzegger van Wall Street, hij had me dat ook nooit beloofd, en ik vond hem toch een goeie vent.

‘Wat is er, liefje?’ vroeg ik, mijn hand naar hem uitstekend. Het moet gezegd: hij liet niet toe dat ik hem aanraakte. Hij gedroeg zich alsof hij de gevangenis in moest vanwege seksuele mishandeling of omdat hij op een van zijn clubs was betrapt op potloodventen en het

me niet durfde te vertellen. En toen kwam het dan: Rogers Grote Bekentenis.

‘Ik denk dat ik niet meer van je hou.’ Hij staaarde me recht in de ogen, alsof hij daar een buitenaards wezen verwachtte en praatte met dat wezen in plaats van met mij, met mijn versleten nachtpon en mijn verdwaalde bosbes.

‘Wát?’ Het woord schoot als een raket mijn mond uit. ‘Ik zei dat ik niet meer van je hou.’ Hij zag eruit alsof hij het meende.

‘Nee, dat zei je niet.’ Ik staaarde terug, mijn ogen half dichtgeknepen. Vreemd genoeg weet ik nog dat ik zag dat hij de das droeg die ik hem afgelopen kerst had gegeven. Waarom had hij die in godsnaam omgedaan, alleen om me te vertellen dat hij niet meer van me hield? ‘Je zei dat je dácht dat je niet meer van me hield, niet dat je niet meer van me hield. Dat is een heel verschil.’ We maakten altijd ruzie over dat soort kleinigheden: wie de laatste melk had gebruikt, of wie vergeten was de lichten uit te doen. We maakten nooit ruzie over belangrijke zaken, zoals de opvoeding van de kinderen of de school waar ze op zaten. Daar viel geen ruzie over te maken. Ik regelde dat allemaal. Hij had het veel te druk met andere dingen: hij speelde tennis en golf, hij ging vissen met zijn vrienden, of hij had de ergste verkoudheid sinds mensenheugenis en moest daar nodig voor verpleegd worden. Hij ging er zonder meer vanuit dat de kinderen mijn terrein waren. Hij was dan misschien een geweldige danser en je kon soms veel lol met hem hebben, maar verantwoordelijkheidsgevoel was niet zijn sterkste punt. Roger zorgde beter voor zichzelf dan voor mij, maar de afgelopen dertien jaar was me dat gewoon nooit opgevallen. Het enige dat ik

destijds wilde, was trouwen en kinderen krijgen. Roger had mijn dromen waargemaakt. En het viel niet te ontkennen: we hadden fantastische kinderen. Maar wat me tot op dat moment niet was opgevallen was hoe weinig hij voor mij deed.

‘Wat is er gebeurd?’ vroeg ik, terwijl ik een golf van paniek probeerde te onderdrukken over wat hij zojuist had gezegd. Mijn man ‘dacht dat hij niet meer van me hield’. Wat moest ik daar nou mee aan?

‘Ik weet het niet,’ zei Roger. Hij keek ongemakkelijk. ‘Ik keek om me heen en besepte opeens dat ik hier niet thuishoor.’

Dit was veel erger dan ontslag. Het zag ernaar uit dat hij mij ging ontslaan. En hij keek alsof hij het meende. ‘Je hoort hier niet thuis? Waar heb je het over?’ vroeg ik. Ik gleed steeds verder onderuit op de satijnen stoel en voelde me opeens onbeschrijfelijk lelijk in mijn nachtpon. In de afgelopen tien jaar had ik tijd moeten vinden om nieuwe te kopen, bedacht ik. ‘Je woont hier. We houden van elkaar. We hebben twee kinderen, verdomme nog aan toe. Roger... ben je dronken? Ben je aan de drugs?’ Toen bedacht ik opeens: ‘Misschien moet je iets hebben. Iets kalmerends. Valeriaan. Prozac. Iets, wat dan ook. Voel je je niet lekker?’ Ik wilde zijn woorden niet in twijfel trekken, ik begreep het gewoon niet. Dit was het gekste waar hij ooit mee was aangekomen. Nog gekker dan het idee een boek of een filmscenario te gaan schrijven. In dertien jaar huwelijk had ik hem zelfs nog nooit een brief zien schrijven.

‘Ik voel me prima.’ Hij keek me onbewogen aan, alsof hij me niet meer kende, alsof ik al een vreemde voor hem geworden was. Ik probeerde zijn hand aan te raken, maar hij liet het niet toe.

‘Steph, ik meen het.’

‘Je kunt het niet menen,’ zei ik. De tranen sprongen me in de ogen en plotseling stroomden ze over mijn wangen, zo snel dat ik ze niet kon tegenhouden. Intuïtief bracht ik de zoom van mijn nachtpon naar mijn gezicht. Toen ik hem weghaalde, was hij zwart. De mascara die ik een dag geleden op had gedaan, zat nu over mijn hele gezicht en op mijn nachtpon. Prachtig. Erg overtuigend. ‘We houden toch van elkaar, dit is krankzinnig...’ wilde ik hem toeschreeuwen. ‘Je kan me dit niet aandoen, je bent mijn beste vriend.’ Maar in een paar tellen tijd was hij dat niet meer, was hij een vreemde geworden.

‘Nee, het is niet krankzinnig.’ Zijn ogen keken me leeg aan. Hij was al weg, en op dat moment drong het tot me door. Mijn hart voelde alsof het was geraakt door een stormram, die het niet alleen had versplinterd, maar er dwars doorheen was gegaan.

‘Wanneer heb je dit besloten?’

‘Afgelopen zomer,’ zei hij doodrustig. ‘Op 4 juli,’ voegde hij daar nog nauwkeurig aan toe. Wat had ik misdaan op 4 juli? Ik ging niet naar bed met een van zijn vrienden, ik had de kinderen tot nog toe veilig en gezond grootgebracht. Mijn fonds was nog niet leeg en zou zo lang wij leefden ook niet leeg raken. Wat was in godsnaam zijn probleem? En hoe was hij van plan aan eten te komen zonder opa’s fonds en mijn opgeruimde houding tegenover de baantjes die hij kwijtraakte?

‘Waarom 4 juli?’

‘Ik keek naar je en toen wist ik gewoon dat het voorbij was,’ zei hij koel.

‘Waarom? Is er een ander?’ Ik kon de woorden nauwelijks uit mijn keel krijgen. Hij keek gekwetst.

‘Natuurlijk niet.’ Natuurlijk niet. De man met wie ik dertien jaar getrouwd ben geweest vertelt me dat hij niet meer van me houdt en ik mag niet veronderstellen dat er een rivale in het spel is: iemand met enorme borsten, die er regelmatig aan denkt haar benen te scheuren, in plaats van alleen bij het wisselen van de seizoenen. Begrijp me niet verkeerd, ik ben niet uitgesproken lelijk. Ik heb geen buitensporige lichaamsbehairing en ik heb geen snor. Maar nu ik op die pijnlijke tijd terugkijk, moet ik toegeven dat ik een beetje te gemakkelijk was geworden. Mensen draaiden niet hun hoofd af als ik ze op straat tegenkwam. Mannen op cocktailparty’s vonden me nog steeds aantrekkelijk. Maar met Roger... misschien had ik voor hem niet genoeg mijn best gedaan. Ik was niet dik of zo. Maar ik maakte nooit veel werk van mijn kleding, en de dingen die ik in bed droeg, zagen er wat buitenissig uit. Is dat een reden om iemand aan de kant te zetten? Hij vond van wel.

‘Ga je bij me weg?’ vroeg ik met wanhoop in mijn stem. Ik kon niet geloven dat dit mij overkwam. Ik had altijd neergekeken op vrouwen die door hun man in de steek werden gelaten. Dat kon mij nooit gebeuren, en dat zou ook nooit gebeuren. Ik stond net op het punt te ontdekken dat het wel degelijk kon, sterker nog, dat het op dat moment gebeurde, toen ik bijna helemaal van die verrekte gladde satijnen stoel in mijn eigen slaapkamer af gleeed. Intussen zat Roger naar me te kijken alsof hij een vreemde was en ik niet dertien jaar met hem getrouwd was geweest. Hij keek me aan alsof hij van een andere planeet kwam.

‘Ik denk het wel,’ zei hij, in antwoord op mijn vraag of hij bij me wegging.

‘Maar waarom?’ Op dat moment begon ik te snikken. Ik was ervan overtuigd dat hij mij mijn leven had ontnomen of dat probeerde te doen. Ik ben mijn hele leven nog nooit zo bang geweest. De man die mijn identiteit, mijn veiligheid, mijn leven had belichaamd, stond op het punt te vertrekken. En wie zou ik dan nog zijn? Niemand.

‘Ik moet wel weggaan. Ik kan niet anders. Ik krijg hier geen adem.’ Ik had nooit gemerkt dat hij problemen had met zijn ademhaling. Voor zover ik dat kon beoordelen, ademde hij als de beste. Hij snurkte zelfs, en niet zo’n beetje. Ik vond het wel leuk. In mijn oren klonk het als het spinnen van een grote poes. Maar ja, ik was dan ook niet degene die wegging. Dat was hij. ‘Ik word gek van de kinderen,’ legde hij uit. ‘Het is te druk, te veel verantwoordelijkheid... te veel lawaai... te veel van alles... en als ik naar jou kijk, zie ik een vreemde.’

‘Ik?’ vroeg ik stomverbaasd. Welke vreemde zou met ongekamd haar, ongeschoren benen en een versleten nachtpon door zijn huis lopen? Vreemden droegen minirokjes, naaldhakken en strakke truitjes over enorme siliconenborsten. Kennelijk had niemand hem dat verteld.

‘Wij zijn geen vreemden. We kennen elkaar al negentien jaar, Roger. Je bent mijn beste vriend.’ Maar nu niet meer. ‘Wanneer ga je weg?’ Ik wist de woorden eruit te persen, terwijl ik de waterige mascara steeds verder over mijn nachtpon uitsmeerde. Het zag er niet fraai uit. Zelig was nog de beste omschrijving. En tot overmaat van ramp begon mijn neus ook nog te lopen. ‘Ik dacht de vakantieperiode nog hier te blijven,’ zei Roger royaal. Dat was aardig van hem, denk ik, maar

het betekende ook dat ik nog maar een maand had om me aan te passen of hem zijn plannen uit zijn hoofd te praten. Misschien dat een vakantie in Mexico... Hawaï... Tahiti... de Galapagoseilanden uitkomst kon bieden. Een lekkere warme, sexy vakantiebestemming. Ik ben ervan overtuigd dat hij zich mij op dat moment heel goed kon voorstellen op een strand met een T-shirt en een flanellen nachtopon aan. 'Ik ga in de logeerkamer slapen.' Hij zag eruit en klonk alsof hij het meende. Het was net een nachtmerrie. Het onmogelijke was gebeurd. Mijn man ging me verlaten en had me zojuist verteld dat hij niet meer van me hield. Ik viel hem om zijn nek en smeerde het laatste beetje mascara uit over de smetteloze boord van zijn overhemd. Mijn tranen vielen ongemerkt op zijn blazer en druppels uit mijn neus vielen op zijn das. Hij hield me omzichtig vast, ongeveer zoals een bankbediende een bankovervaller zou beetpakken die zijn hele lichaam heeft volgeplakt met springstof. Het was duidelijk dat hij mij zoveel mogelijk op afstand wilde houden.

Achteraf gezien kan ik het hem nauwelijks kwalijk nemen. Ik besef nu ook dat we al een hele poos weinig contact hadden. Indertijd vrijden we hooguit een keer in de twee, drie of zelfs zes maanden, en dan nog vaak pas als ik me er lang genoeg over had beklaagd en hij er niet onderuit kon. Grappig hoe je dat soort dingen over het hoofd ziet of voor jezelf probeert te verklaren. Ik dacht dat hij inzat over zijn werk, of over het feit dat hij geen werk had, al naar gelang de situatie van dat moment. Of ik dacht dat het was omdat een van de kinderen bij ons in bed sliep, of de hond. Of om iets anders, wat dan ook. Waarschijnlijk was dat echter het probleem niet. Misschien verveelde ik hem alleen maar.

Maar sex was wel het laatste waar ik aan dacht toen ik hem die ochtend aankeek. Mijn leven hing voor mijn gevoel aan een zijden draadje.

Hij slaagde er ten slotte in mijn armen van zijn nek los te maken. Ik trok me terug in de badkamer en snikte in de handdoek. Toen zag ik mezelf in de spiegel. Ik zag niet alleen wat er na acht uur slapen over was van mijn kapsel, maar ik ontdekte ook de restjes bosbes. De wetenschap dat hij mij ook zo had gezien, maakte het huilen alleen maar erger. Ik had geen idee wat ik moest doen om hem terug te krijgen. Erger nog: ik wist niet eens of ik het wel zou kunnen. Ik vraag me achteraf af of ik er misschien op rekende dat hij om het fonds wel bij mij zou blijven. Misschien veronderstelde ik dat zijn natuurlijke onbeholpenheid hem van mij afhankelijk maakte. Het was echter duidelijk dat zelfs dat niet had gewerkt. Ik had gedacht dat hij nog meer van mij zou houden als ik hem maar iedere verantwoordelijkheid uit handen nam en niet te moeilijk deed. Nu kreeg ik echter het gevoel dat hij me langzamerhand was gaan haten.

In mijn herinnering huilde ik de hele dag. Die avond nam hij zijn intrek in de logeerkamer. Hij vertelde de kinderen dat hij moest werken. Als een vrachtwagen met drie lekke banden wisten we ons door Thanksgiving heen te slaan. Onze beide ouders waren er en Rogers zus Angela was er met de kinderen. Haar man had haar een jaar eerder in de steek gelaten voor zijn secretaresse. Plotseling zag ik mezelf in de niet al te verre toekomst in haar schoenen staan. En uit pure gêne vertelde ik niemand wat er was gebeurd. Alleen Rogers zus zei dat ik eruitzag alsof ik iets onder de leden had. Ja, hetzelfde als zij toen Norman haar in de steek liet:

zes maanden van diepe depressiviteit. En het enige dat haar op de been hield was het feit dat ze inmiddels een verhouding had met haar psychiater.

Kerstmis was onvoorstelbaar. De kerstsokken hingen aan de schoorsteen alsof er niets aan de hand was, maar als er niemand naar me keek, huilde ik. Het ergste was dat ik het nog steeds niet kon geloven. Ik deed alles wat ik kon om Roger op andere gedachten te brengen. Ik kocht alleen geen nieuwe nachtponnen, want ik had mijn oudjes nu meer dan ooit nodig. Ik droeg ze nu met ongelijke sokken van Roger. Maar Roger was inmiddels in therapie en was er meer dan ooit van overtuigd dat hij er goed aan deed bij mij weg te gaan. Hij had in deze periode zelfs geen problemen op zijn werk en ik hoorde hem nooit meer over het schrijven van een boek.

We vertelden het de kinderen op nieuwjaarsdag. Sam was toen zes en Charlotte elf. Ze huilden zo verschrikkelijk dat ik het nauwelijks kon aanzien. Iemand die ik kende had dat eens beschreven als de beroerdste dag van haar leven, en ik kan het me voorstellen. Nadat we het ze verteld hadden, gaf ik over en ging naar bed. Roger belde zijn therapeut en ging uit eten met een vriend. Ik begon hem te haten. Hij maakte zo'n gezonde indruk. En ik voelde me dood vanbinnen. Hij had mij en alles waar ik ooit in had geloofd, doodgemaakt. Maar het ergste was dat ik niet hem haatte, maar mezelf.

Twee weken later vertrok hij. Ik zal je de slaapverwekkende details proberen te besparen en alleen de hoogtepunten weergeven. Volgens hem behoorden al het zilver, het serviesgoed, de goede meubelen, de stereo, de computer en de sportbenodigdheden hem toe.